

Разбира се, че тая потребност са е чувствувала още въ доисторическите времена. Първоначално хората сж сжхраняле знанията на своите дѣди и прадѣди на памѣть: бащата е разказвалъ на синѣтъ си онова, щото е чулъ и щото е научилъ отъ дѣда си. Тие предания или сж са разказвале като приказница или сж са пѣле като пѣсень. Слѣдъ време изустните предания захванале да не удовлетворяватъ вече човѣческите трѣбования, слѣдователно умните хора са потрудили да дадатъ на своятъ езикъ такава велика сила, щото той да сжхрани познанията не само на нѣкои частни личности, но и на сичкото разумно човѣчество. И така, ушите дале своето пжрвенство на *зрѣнието*. За тая цѣль хората измислиле различни знакове, които носатъ название *писменъ езикъ*. А въ кое време и у кой народъ сж са появили пжрвъ пжтъ тие знакове? — На тоя вопросъ и до днесъ още не е отговорила науката. Извѣстно е само това, че още въ най-старите времена у различни народи сж сжществувале различни знакове, които сж имале писменно значение; но ние смѣло можеме да кажемъ, че тие народи не сж разбирале оная важность на писменните знакове, каквато имъ са дава отъ сжвременното човѣчество и каквато сж тие добили въ послѣдните нѣколко столѣтия. Когато нѣкой ималъ да зема отъ друго, то правилъ на нѣкое джрво нѣколко рѣзчици, които означале, че тоя или она човѣкъ има да му дава толкова и толкова; а когато искалъ да забѣлѣжи нѣщо важно, то, за да не заборава, правилъ или изрѣзвалъ такива знакове, които другите хора, — като не биле посвѣщени въ неговите тайни или